

ת"פ 29013/03 - מדינת ישראל נגד לואי דמלחי

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 18-03-2013 מדינת ישראל נ' דמלחי(עוצר)

בפני כב' השופט אברהם אליקים, סגן נשיא

מ雅思ימה	מדינת ישראל
נגד	לואי דמלחי (עוצר)
נאשם	

הכרעת דין

מבוא

1. בהליכים המקדמים הנאשם הודה בנסיבות בא כוחו כי יידה אבנים לעבר רכבו של המתalon שאות מהן פגעה בחלוון האחורי וניפצה אותו, הוא כפר בטענה כי הרכב היה בזמן נסיעה ולכן גם לא סיקן לטענתו את בטיחות הנוטעים ברכב (ראו תגבותיו לכתב האישום מיום 6.3.2018).

הוא הודה כי מיד לאחר מכן שניגש אליו שוטר וביקש שיזדהה הוא השיב "יש לי ג'וק בראש" ותלש את המראה של רכב המשטרה.

בהליך המעצר נבדק הנאשם מבחינה נפשית ונמצא שהוא כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו. לאור כפирתו, העיד ונחקר נגדית המתalon, הוגשו בהסכמה מסמכים שונים והדיוון נדחה לפרשת ההגנה.

בפתח אותה ישיבה, ישיבת 8.7.2018 הודיע הסגנור כי הנאשם מבין את המិוחס לו והוא מודה בעבודות כתוב האישום, מאחר ומבירור שערכתיishiירות מול הנאשם הוא למעשה מסר גרסאות שונות ולא ברורות, הוא כפר בזריקת האבן והודה בזריקתה בו זמנית וטען כי אין זכר האם האבן פגעה ברכב, אבל זכר שתלש את מראית רכב המשטרה.

בשל גרסתו הלא ברורה הבהרתי כי לא אסתמך על הודאותו באותו דין ומשהודיעו הסגנור כי אין בכוונתו להביא עדי הגנה ובכלל זה הנאשם "לא רוצה להעיד" בכך تم בירור העדויות והצדדים سيكونו בהתאם טיעוניהם בכתב.

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקין דין - verdicts.co.il

הסגור בסיכון שב והבהיר כי השאלה היחידה שבמחלוקת האם הרכב היה בנסיבות, בעת שידה הנשם אבן לעברו.

כתב האישום

.2. הנשם מואשם בעבירה של ידו של אבן לעבר כל תחבורה לפי סעיף 332א(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק), ובעבירה של חבלה בziejיך הרכב על פי סעיף 413ה לחוק.

לפי עובדות כתב האישום, בתאריך 7.3.2018 בשעה 00:07, או בסמוך לכך, נג המתлонן הרכב (להלן-הרכב) כשהוא מסיע מספר פועלים מכיוון דרום לצפון לעבר צומת של אזור התעשייה של חדרה.

הנשם אשר עמד באותו הזמן, סמוך לצומת, הבחן ברכבו של המתلونן וברכב נוסף אשר נסע אותה עת באותו הזמן, יידה לעברם אבניים באופן שיש בו כדי לסקן את בטיחותם של הנוסעים ברכבים ובמי שנמצא בקרבתם. אחת מהאבנים פגעה ברכבו של המתلونן וניפצה את החלון האחורי מצד ימין של הרכב. בהמשך, עצר המתلونן את רכבו, הבחן בנית מטריה אשר עמדה בצומת והציבע בפני שוטר על הנשם אשר יידה אבניים לעבר רכבו.

השוטר ניגש אל הנשם, עצר לידיו ובקש ממנו להזדהות. הנשם הזדהה בפני השוטר, אמר "יש לי ג'וק בראש", תפס בשתי ידיים את המראה הימנית של הנידית ותלש אותה ממוקומה.

דיל

.3. לאחר שמייעת עדות המתلونן שוכנעתי לאמצעה במלואה, עדותו עניינית, עקביית אמונה וمعدותו שוכנעתי כי זריקת האבן על רכבו נעשתה בזמן נסיעה. עצם זריקת האבן נתמכת גם בסימני הפגיעה ברכב (ת/9).

עוד חשוב לציין כי עדותו של המתلونן לא נסתירה, הנשם בחר שלא להעיד ולהичקר בחקירה נגדית וגם אם אתעלם מהוראת סעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 ולא אראה בהימנעתו מלאהheid חיזוק למשך ראיות התביעה, ניתן לבסס על עדות המתلونן את הרשותו גם לאחר חקירתו נגדית.

.4. בעדותו של המתلونן, סיפר האחרון כי נסע ברכבו יחד עם 4-5 פועלים לכיוון עבודתו באזור התעשייה בחדרה. לפני הפניה ימינה ראה המתلونן את הנשם זורק אבניים על רכב שנסע לפניו גם על הרכב שלו, וכל זאת בזמן שנסע במהלך כ-40-30 קמ"ש. כתוצאה לכך החלון האחורי של הרכב נשבר ו"הפח התעקל". המתلونן עצר אחורי שעבר את הצומת, פנה לנידית מטריה שהיתה במקום והפנה את השוטר אל הנשם (עמ' 6 לפרטוקול הדיון). בנוסף, כאשר נשאל האם האירוע הוא אירוע מבהיל השיב: "קצת מבהיל, כן" (ראו עמוד 10 לפרטוקול הדיון שורה 25).

הסגור ביקש לקעקע את אמינות המתلونן והפנה להודעותיו במשטרת, וטען בסיכון כי הודיעתו הראשונה של המתلونן בנוגע לשאלת האם האבן פגעה ברכבו, שעה שעמד ברמזור, או שמא היה בנסיבות, "לא ברורה, בוודאי לא די הצורך להרשעה בפליליים". טענה שאינה מקובלת עליי.

עמוד 2

בראש ובראשונה אציג כי עדותו של המתלון בפניי אמינה ועקבית ובה הוא תאר במדויק פגיעהabin בזמן נסעה. בחקירהו הנגדית עומרת עם גרסאותיו במשטרה ותשובתו היו ענייניות ומספקות.

כבר בהודעתו הראשונה של המתלון ביום האירוע, 7.8.2018, שגבתה במקומם האירוע סיפר המתלון לחוקר המשטרה כי האירוע קרה כאשר "אני נסעתי ברכבי..." (ראו נ/א שורה 2), אומנם בחקירה זו מזכיר רמזו, אולם לא מתוארת עצירה ברמזו.

בהודעה השנייה מיום 8.3.2018 סיפר: "נסעתי ברכב שלי... במהלך הנסעה הבחנתי..." (ראו נ/ב). למלים "במהלך הנסעה" יש משמעות אחת בלבד, כפי שבוטאה גם בעדותו בפניי, פגיעהabin בזמן הנסעה.

בהמשך חקירה זו המתלון מספר כי האירוע היה כ-10 מטרים לפני הצומת לאחר הפגיעה פנה ימינה ועצר את הרכב לאחר הרמזו בצד ימין של הדרכ, מיותר לציין כי ניתן לעצור רק הרכב נושא.

בהודעה השלישי מיום 9.3.2018 (נ/ג) התבקש המתלון לשרטט אתஇזור הפגעה וגם שם נרשם על השרטוט עליו חתום המתלון (ת/7) "כיוון נסעת הרכב", שהוא לכיוון הפניה ימינה.

חיזוק לעמדת המתלון מתבל מתקלום אויר של אזור האירוע (ת/10) ממנו עולה כי נתיב הפניה ימינה הוא נתיב חופשי לנסעה, ללא רמזו, אך שפרשנות הסגנון לדברי המתלון-שלא כאמור, כי המתלון עצר את הרכב ברמזו, אינה מתיישבת עם הנתונים האובייקטיבים בזירת האירוע. בכיוון נסעת המתלון אין רמזו ולא הייתה כל סיבה לעצור את הרכב שכן מדובר בנתיב המאפשר השתולבות (ראו ת/10). אומנם בהודעתו הראשונה הזכיר המתלון את הרמזו, אך זו הייתה דרך להגדיר את מיקומו בצומת שבה אמנים יש רמזו המועד לרכיבים המשיכים ישר.

גם ניתוח מצלמות הוידאו שבצומת (ת/11) מראה כי בשלבי הפניה ימינה רכבו של המתלון נמצא בנסעה והוא עצר רק אחרי הצומת ולאחר מכן על פני הנאים משליך האבנים.

הנאשם בגרסתו במשטרה לא סתר את גרסת המתלון, בהודעתו הראשונה מיום האירוע (ת/1) לא מסר גרסה עניינית. חלק ניכר מהשאלות לא השיב, לחלקן השיב "לא זוכר", הוא אישר כי זרך אבנים על הרכב של המתלון ושבר את חלונו (shoreה 104).

בהודעתו השנייה מיום 9.3.2018 (ת/2) השיב הנאשם לחוקר: "זרקתי אבנים אבל לא ראיתי את הרכיבים שזרקתי עליהם, הייתי זורק אבנים" (shoreה 29) ואישר כי סיקן את כי המשמשים בדרך (shoreה 49), גם בחקירה זו לא השיב לחלק ניכר מהשאלות ولكن לעצם הפגיעה הרכב בזמן נסעה עומדת לפני גרסה אחת, גרסתו האמינה של המתלון.

5. גריםת הנזק לרכבו של המתלון ולニידת המשטרה אינה בחלוקת (ראו ת/5 גרסת השוטר בנסיבות פגע הנאשם במראת הרכב, ות/9 תמונות הניתנת והחלון השבור ברכבו של המתלון).

הסגור בסיכון טוען כי המתלון בחר "להשתיק/להעלים" את 4 הפעלים שהיו ברכבו ומנע מהם להיחקר
עמוד 3

במשטרה, טענה חסרת בסיס. המתלוון עצר את רכבו על נסעיו לצד הדרכ לאחר הפגעה, פנה לנידית משטרת התלוון גם נחקר במקומ. בהודעתו הראשונה הוא מציין במפורש "ברכב שלו ישבו פועלים ומצל שזה לא פגע בהם" (נ/א שורה 11). הוא חזר על נוכחות הפועלים ברכבו בהודעתו השנייה (נ/ב שורה 4) ומסר את פרטייהם המלאים בהודעתו השלישית (נ/בג).

תפקידו של נפגע העבירה אינם לחקר עדים או להחליט על פעולות חקירה ואין ראייה כל שהיא לטענתה הסנגור כי המתלוון "העלים" את הפועלים. המשטרה משיקוליה בחירה שלא לחקרו את אותם פועלים, יתכן בשל היותם תושבי השטחים ולטעמי משום שהחקירה מוצתה גם ללא עדותםDOI היה במלול הראיות כדי להצדיק הגשת כתב אישום ובסיומו של יום להביא להרשעת הנאשם כמתואר לעיל.

משלא נחקרו העדים במשטרה וגרסתם לא נשמעה, לא ניתן להעלות נגד המאשימה טענה כי היא לא הביאה עד רלבנטי לעדות ומכאן שעדותו פועלת לחובטה, נושא זה צריך להיבחן כאמור תחת הcotterת 'מחדי' חקירה' ולא מצאתה כי הגנת הנאשם נפגעה מהעובדת כי לא נחקרו עדים אלו. ואפנה בעניין זה לפסק דין של השופט יוסף אלרון בע"פ 2127/2017 עלוש נגד מדינת ישראל (28.2.2018):

"רשות החקירה אין מחויבות בהבאת "הרואה המקסימלית" לשם הרעשה, אלא די בקיומן של "ראיות מספקות", אשר בכוחן להוכיח את אשמת הנאשם מעבר לספק סביר".

[בתום פרשת התביעה, בישיבת 19.6.2018 הודיע הסנגור כי בכוונתו לזמן את ארבעת העדים עדி הגנה, הוריתי על זיונים לדין שנקבע לפרשת הגנה והסנגור בחר בסופו של יום שלא להביאם עדים מטעמו].

צפיתי בחקירתו המתועדת של הנאשם, ומקובלת עלי טענת הסנגור כמתואר בעמוד 9 לסייעו, הנאשם לא משטרף פעולה, ולא ברור האם הוא מבין מה קורה סביו ואפנה בהתאם לשיבת מיום 8.7.2018 בה לא הצלחתי להבין מהנאשם את גרטונו.

במידה שיש לנאשם בעיות קוגניטיביות או נפשיות כנطען בסיכון, לא הובאו ראיות בנושא זה בשלב בירור האחריות. ונitin יהיה כמובן להביא ראיות בנושא זה, בשלב הטיעונים לעונש ואשוב ואבהיר כי די בעדות המתלוון כדי להביא להרשעת הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

הפן המשפטי

6. סעיף 233א(א) לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"המידה או יורה ابن או חפץ אחר לעבר כלי תחבורה בנסיעה, באופן שיש בו כדי לסכן את בטיחותו של הנוסע בכל תחבורה או את מי שנמצא בקרבת כלי תחבורה, או שיש בו כדי לפגוע בכל תחבורה בנسبות שיש בהן כדי לעורר פחד או בהלה, דין - מאסר עשר שנים".

לפי גרסת המתלוון אותה אימצתי במלואה, יודתה ابن על רכבו בזמן הנסיעה על ידי הנאשם, באופן שסיקן את

בティוחות הנושאים ברכב ובמישיו עורר הנאשם בהלה ולא במקורה נדרש להזדהות בפני השוטר שהגיע למקום.

העבירה המייחסת לנואם לא מחייבת קיום מטרה ספציפית לפגוע בנוסע אלא די שידי האבן עלול לסכן או לפגוע בכל תחבורתו ולעורר פחד ובהלה ובמקורה זה הוכחו כל יסודות העבירה מעבר לכל ספק סביר.

הנאשם גם גרם חבלה במודע לרכיבו של המתلون באמצעות האבן ותלש את מראת ניידת המשטרה, התנהגותו נעשתה תוך שהוא מודע לאפשרות גריםמת התוצאה (ראו רמת היסוד הפלילי הנדרשת לפי סעיף 20(א) לחוק) וכן גם לגבי עבירה זו הוכחו היסודות העובדתיים והנפשיים.

סיכום

לאור כל האמור לעיל הוכח מעבר לספק סביר כי ביום 7.3.2018 הנואם יידה אבניים על רכב המתلون עת המתلون היה בנסעה באופן שיש בו כדי לסכן את בטיחותם של הנוסעים ברכביםומי שנמצא בקרבתם ופגע במודע ברכיבו של המתلون ובניידת המשטרה וכן אני מרשיע את הנאשם בעבירה של ידי של אבן לעבר כלי תחבורה לפי סעיף 332א(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ובعبارة של חבלה במודע ברכב על פי סעיף 341ה לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניתנה היום, ז' תשרי תשע"ט, 16 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים, ב"כ המאשימה עו"ד גימפל, הסגנור עו"ד אופנהיימר והנאשם שהובא באמצעות שב"ס.